

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

2. slávnosť veľkonočná: Vskutku vstal Pán (17. 4. 2017)

Lk 24, 13-35

A hľa, v ten istý deň išli z nich dvaja do mestečka, vzdialeného od Jeruzalema na šesťdesiat honov, ktoré sa volalo Emaus. A zhovárali sa o všetkom, čo sa stalo. Ako sa tak zhovárali a navzájom sa dotazovali, priblížil sa k nim aj sám Ježiš a šiel s nimi. Ale ich oči boli zadržované, aby Ho nepoznali. Povedal im: Čo je to, o čom sa idúcky zhovárate medzi sebou? A oni sa zastavili smutní. Jeden z ich, menom Kleofáš, Mu povedal: Ty si zrejme jediný z tých, ktorí sú v Jeruzaleme a nevieš, čo sa v ňom po tieto dni stalo. Opýtal sa: A čo? Rozpovedali Mu, čo sa stalo s Ježišom Nazaretským, ktorý bol muž prorok, mocný v skutkoch a slovách pred Bohom a pred všetkým ľudom. A ako Ho veľkňazi a naši poprední mužovia dali odsúdiť na smrť a ukrižovať. A my sme dúfali, že On vykúpi Izrael, ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo. A naplnili nás úžasom aj niektoré ženy spomedzi našich, ktoré na svitaní boli pri hrobe a keď nenašli Jeho telo, prišli a povedali, že sa im aj anjeli zjavili, ktorí hovoria, že žije. I niektorí z našich odišli ku hrobu a našli ho tak, ako aj ženy povedali, ale Jeho nevideli. On im povedal: Ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci. Či to Kristus nemusel pretrpieť a tak vojsť do svojej slávy? Potom počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im v písmach všetko, čo bolo o Ňom. V tom sa priblížili k mestečku, do ktorého šli a On sa tváril, že ide ďalej. Ale zdržiavali Ho: Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýlil. Vošiel teda, aby zostal s nimi. A keď stoloval s nimi, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a dával im. Tu sa im otvorili oči a poznali Ho. Ale On im zmizol. I povedali si: Či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval Písma? A vstali v tú hodinu, vrátili sa do Jeruzalema a našli zhromaždených jedenástich a tých, čo boli s nimi. Títo hovorili: Vskutku, vstal Pán a ukázal sa Šimonovi. Vyrozpúšťali aj oni, čo sa stalo na ceste a ako Ho spoznali podľa lámania chleba.

Bratia a sestry

Keď stratíme Pána Ježiša, strácame tým aj samých seba. Vidíme to aj na dvoch mužoch kráčajúcich na ceste do Emaus. Sú dvaja a predsa sú nešťastnými. Napriek tomu že kráčajú po ceste do určitého cieľa, vyzerá to, že nemajú žiadny cieľ. Vracajú sa domov, ale ten dom už nie je ich skutočným domovom. Keď v živote strácame Pána Ježiša, strácame aj samých seba. Potom sa náš domov stáva prázdny.

Meno Emaus v preklade znamená liečivý prameň. Lenže život, v ktorom stratíme Pána Ježiša, je živorením. Cesta domov – do Emaus už nie je cesta k liečivému prameňu, ale je skôr ľadovou sprchou. Keď stratíme Pána Ježiša, strácame aj samých seba. Svoju silu, energiu. Z emauských učeníkov sa stali takéto bytosti, ktoré kráčajú domov, ale je to iba miesto plné smútku, spomienok a sklamaní.

AJ my sme niekedy podobní učeníkom kráčajúcim do Emaus. Nestratili sme pritom všetky ideály, ktoré sme mali o živote? Nezdá sa nám, že náš život je akoby reťazou plnou smútku a trápenia?

Keď sa narodíme na svet, strácame bezpečie materinského lona. Keď začneme navštevovať školu, strácame istotu rodiny. Keď nastúpime do prvého zamestnania, strácame slobodu mladosti. Ak absolvent školy si nevie nájsť zamestnanie, stráca svoje ideály. Ako nám pribúdajú roky a starneme, strácame priťažlivý vzhľad a niekedy aj priateľov. Keď ochorieme, alebo zoslabneme, strácame svoju fyzickú nezávislosť. Keď zomrieme, strácame všetko, čo sme mali na tomto svete. Ak sú nám takéto straty vzdialené, určite poznáme čo je to strata vlastných snov. Snívali sme o živote plnom lásky a ani nevieme ako, stali sa z nás ustráchaní a ustaraní ľudia, ktorí sa neustále sťažujú na stav spoločnosti a stále nanovo bezcieľne rozoberajú problémy v cirkvi. Niekedy človek stráca aj samotnú vieru, keď prestáva veriť v zmysel života. Možno si zaspomíname na obdobie, kedy sme ako mladí ľudia brali

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Pána Ježiša vážne a nepochybovali o Jeho prítomnosti. Čo je však teraz? Akosi sme Ho stratili. Preto tak veľmi dobre rozumieme emauským učeníkom pri ich rozhovore.

Najhoršie je, keď stratíme Pána Ježiša – vtedy strácame aj samých seba. Ani si neuvedomujeme, že s nami kráča v našom živote a ticho nás sleduje ako učeníkov na ceste do Emaus. Každý z nás poznáme tie osobné straty, ktoré sme prežili v živote. Niekedy presviedčame samých seba, že v porovnaní s inými ľuďmi nie sú tie naše straty také vážne. Alebo hľadáme niekoho, kto za to môže, koho môžeme rýchlo obviňovať. Lenže je tu aj iná možnosť. Oľutovať svoje straty, vyznať ich Bohu v modlitbe, ktorá nás privedie k pravde.

Emauskí učenici hovoria: „A my sme dúfali, že Ježiš vykúpi Izrael, ale stratili sme všetku svoju nádej, namiesto ktorej prišla smrť.“ Učenici teda prosia toho neznámeho cudzinca, aby s nimi zostal: Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýlil. Neznámy počestný im hovoril: *Ste nechápaví nerozumní a leniví veriť všetkému, čo je vo svätých Písmach. Potom im vysvetľoval, prečo musel Pán Ježiš zomrieť na kríži.*

Niekedy sa nám stáva, že s Pánom Ježišom prestaneme vo svojom živote už počítať, On napriek tomu zostáva s nami a sprevádza nás naším životom. Niekedy Ho pritom nepoznáme, ako pre emauských učeníkov aj pre nás sa stáva akoby cudzím. Ale On sa nám stále prihovára. Jednoducho znovu pocítíme, že Jeho sväté slovo má moc dotýkať sa akejkolvek situácie nášho života. Ak nám niekto povie: MILUJEM ŤA, nezmení to náš život až o 50 rokov. Pá Ježiš hovorí dnes každému z nás: Milujem Ťa dieťa moje. Chcem Ťa sprevádzať tvojím životom a budem rád, keď mi začneš znovu dôverovať.

Božie slovo má uzdravujúcu moc. Uzdravuje nás, keď ho počúvame, keď sa mu otvárame, alebo je to slovo vzkrieseného Pána Ježiša. Je to slovo, ktoré prináša skutočný život. Je to slovo, vďaka ktorému začíname chápať samých seba.

Pán Ježiš sa k nám nielen prihovára, ale chce byť zároveň aj pozvaný na cestu nášho života. Aj do našich zadných komnát, ktoré by sme najradšej nechali zamknuté. Preto by sme mu mali povedať aj my: Zostaň s nami. Zostaň so mnou. Už nechcem mať pred Tebou žiadne tajomstvá. Príď do môjho bytu. Nechcem, aby si bol pre mňa neznámym cudzincom.

Túžime takto po Pánovi ako emauskí učenici? Alebo si radšej želáme, aby kráčal ďalej? Títo dvaja učenici hovoria: *Zostaň s nami.* Pri spoločnej večeri prestáva byť pre nich Pán Ježiš neznámym cudzincom.

Stôl je miesto, kde sa poznávame. Je miestom modlitby. Je miestom, kde sa pýtame jeden druhého, aký mal deň. Pána Ježiša tiež zaujíma, ako žijeme.

Emauskí učenici poznali, že Pán Ježiš žije, lebo Ho poznali po lámaní chleba. Zhodili zo seba svoj strach a smútok. Následne sa po nebezpečnej nočnej ceste vracajú späť do Jeruzalema.

Aj dnes môžeme zhodiť v Jeho prítomnosti strach a smútok. Je to jednoduché. Povedz Mu v modlitbe: Pane Ježiši, ja už neviem ako ďalej. Zober tie problémy môjho života, ukáž mi cestu a smer, kde ma chceš mať. Prosím Ťa, zostaň so mnou a nikdy ma neopustí.

Amen.